

یک روزهایی فوتبال برای ما انتقام بود. تیم ملی و بازی‌هایش، بهانه‌ای بود برای انتقام ما از وضعیتِ اداره‌ی کشور. بی‌دلیل بود و مسخره. اما برای ما که دست‌مان به جایی بند نبود، تیم ملی، فوتبال و بازی‌هایش با کارلوس کی‌روش، محلی بود که به اداره‌کنندگان این کشور بفهمانیم که می‌شود محصولی ساختِ ایران داشت ولی اعتباری جهانی برای آن ساخت. برای همین از شکست‌هایش هم متن‌های فاخری می‌نوشتیم و از پیروزی‌هایش، کپشن‌ها و استوری‌های طعنه‌آمیز می‌گذاشتیم. کاری به درست و یا غلط بودنِ رفتارمان ندارم، اما فوتبال جایی بود که ما حرف‌مان را راحت می‌زدیم و خودمان را خالی می‌کردیم. در روزهایی که کشور در بن‌بست بود، ما به نام فوتبال، حرف‌هایمان را می‌زدیم. فوتبال، روزه‌ای بود برای جنگیدن. محلی برای نقد. جایی بود که به خودمان و ایران‌مان افتخار می‌کردیم و فرسنگ‌ها دور از شرایطِ امروز، حسِ مشترکی با ایرانی‌هایی داشتیم که مهاجرت کرده بودند و حالا بهانه‌ای برای نزدیکی داشتیم.

انتقام با فوتبال

علی عالی

